

Gedeelte uit het boekje: "Intimidatie herkennen en transformeren"

Opnieuw vergeving en acceptatie

--- De vorige keer heeft u het er over gehad dat vergeving het eindstadium is. Iemand gaf het voorbeeld van een televisieprogramma van twee vrouwen waarvan één wel tot vergeving kwam en de andere niet. Daar heb ik heel veel over nagedacht en ik heb er ook wel moeite mee in het werk met cliënten. Omdat ik ook merk dat niet iedereen tot vergeving wil komen en die beslissing ook neemt.

In diezelfde tijd las ik een artikel van een vrouw die zei:

ik wil het vergeten, ik wil niet vergeven.

Als een hulpverlener me dwingt, me wil brengen tot vergeving en het steeds aanraakt, dan zit die hulpverlener in zijn machtstrilling.

Ik merk in mijn werk zelf hoe voorzichtig je moet zijn om die ander in zijn proces te laten en te kijken tot welk punt die zelf wil gaan.

Z: Zo kun je zelfs vanuit hele goede bedoelingen toch intimidatietrillingen aan de hulpvrager geven. Ik wil nog even terug komen op die vergeving. Vergeving kan namelijk pas plaats vinden - en daarom geef ik dat een hoge plaats - wanneer er in de mens een absolute acceptatie is gekomen. Dan pas kan vergeving ontstaan.

Eerder kan dat niet, want dat werkt tegen elkaar in.

Als iemand je wat doet en je zegt nou ja goed, vergeven en vergeten, maar dat blijft verder zitten en je hebt dat niet geaccepteerd, dan wroet dat als het ware verder. Het is net een kankergezwellen waardoor je absoluut niet tot een werkelijke vergeving kunt komen. Dat kan pas echt wanneer je hebt geaccepteerd dat dit naar jou toe moest komen.

Soms begrijp je een heel leven lang niet waarom, en soms ontdek je dat daar aspecten in hebben gezeten die voor jou belangrijk zijn geweest.

Ik kom even terug op die subtiele trillingen vanuit de hulpverlening.

Elk mens heeft absoluut recht op de eigen procesvoering, in de eigen tijd en vanuit de eigen trillingen en vanuit het eigen niveau.

Geen enkele hulpverlener heeft het recht daarin een bepaalde intimidatie aan te brengen, vanuit het inzicht van die hulpverlener.

Dat is dan ook de gelijkwaardigheid die in de menselijke warmte verpakt zit, waardoor een gevoel van eigenwaarde en veiligheid gaat komen.

Die veiligheid geeft een mens de kracht om tot de eigen waarden, zelfrespect en veiligheid te kunnen komen. Er is een Bijbelse uitspraak: 'waar meer dan twee tezamen zijn, ben ik in uw midden'.

Ik heb me heel lang afgevraagd wat het betekende, totdat ik het duidelijk hoorde, dat waar de mens naast de andere staat - hij hoeft niets te begrijpen, niets te weten - hij alleen vanuit de gelijkwaardigheid van het Zijn die andere mens iets van zijn eigen warmte geeft. Daardoor komt iets vrij van het herkennen van geest en dat is: 'Ik zal met u zijn'.

--- Zohra kun je nog eens precies zeggen hoe het zit met vergeven naar mijzelf en naar de ander, van dingen die fout zijn gegaan?

Z: In een van mijn gedichten schrijf ik:

'zoveel heb ik niét gedaan, zoveel heb ik mis verstaan.'

Er is geen mens die niet in zijn/haar leven dingen doet of juist niet heeft gedaan, waar hij later geen spijt over krijgt. Dat kan niet anders.

Geen enkel mens is zich altijd bewust hoe hij of zij op dat moment in werkelijke liefde kan handelen.

Vanuit het bewustzijn wat u toen had, handelde u.

Nu kijkt u ernaar vanuit een vernieuwd bewustzijn. Wanneer u er zo naar kunt kijken, dan brengt u weer het offer van die affectie.

En wat bedoel ik nou toch met die affectie?

Met die affectie en het offer van het loslaten daarvan bedoel ik:

je niet meer vast te houden, vast te klampen aan wat je denkt verkeerd te hebben gedaan. Want dat vasthouden geeft u een stuk veiligheid, een schijn van veiligheid. Die schijn van veiligheid heeft een mens soms nodig om zich staande te kunnen houden.

Maar nu komen we dus aan een nieuw stuk, een nieuwe fase van ons bewustzijn, hoe we daarmee omgaan. Blijven we daarin, dan gebeurt er niets nieuws. Kunnen we komen tot: oké dat is zo, dat is zo geweest, maar ik durf het nu aan om dat los te laten, want ik wil nu vanuit mijn nieuwe inzichten mij daar vrij van maken, dan kom je in de werkelijke acceptatie en de uiteindelijke vergeving.

Want vergeving is eigenlijk niets anders dan dat je accepteert wat er aan liefdeloosheid of verkeerd is geweest.

Laten we even in stilte zijn en ons nergens op richten, maar gewoon in vreugde jezelf durven zijn en loslaten. En wat is loslaten? Dat is gewoon lekker in jezelf zijn, wat ben ik blij dat ik deze mens ben, wat ben ik blij dat ik ondanks alles wat ik heb doorstaan en beleefd toch steeds verder mag gaan en mijn eigen brug mag bouwen. Dat is de brug van de hoop, de regenboog van geest tot materie, van materie tot geest. En ik loop over deze brug. Ik heb het zelf in mijn hand en ik ben geen slachtoffer van intimidaties. Ik ben vrij. Vrij in mijzelf.

Vreugde geeft kracht. Blij zijn met je eigen zijn, hoe je omstandigheden ook zijn, is een enorme kracht om juist door de omstandigheden waarin je verkeert, met vreugde, met levensvreugd en levensmoed er doorheen te gaan.

Lichtvisualisatie

Wij brengen dit licht verder naar ons hoofd en leggen dan nu onze rechterduim op ons inzicht, het derde oog, het diepste inzicht en verbinden dat met die hoog-geestelijke aspecten van ons bewustzijn. Dan leggen wij wederom onze linkerhand op het hart en voelen nu hoe deze verbinding ons een diepere kracht en vreugde zal geven.

En wij zeggen:

wij zijn in Gods heilige naam
vanuit onze eigen liefdeskracht
in diepste acceptatie
in werkelijk vertrouwen
in onze diepste vergeving
in werkelijke liefde
in onze diepste innerlijke genezing
in werkelijke eenheid

AUM